

Sagunt a escena

Al port de Sagunt, l'estiu ha arribat ple d'inquietuds. Inquietud pel futur de les dues empreses que heretaren l'imperi acerer que va convertir aquella zona en la més important colònia industrial del nostre mediterrani i que durant els anys vuitanta es va desmantellar en benefici de no sé sap ben bé quins plans europeus.

L'adquisició de part de l'accionariat de Sidmed i Galmed per una forta empresa estrangera, la luxemburguesa ARBED, ha destapat l'existència d'un pla previ d'inversions marcat pel govern espanyol que els nous propietaris hauran de complir. El pla preveu fortes inversions en la siderúrgia saguntina, però molt inferiors a les que els treballadors i la mateixa confederació empresarial consideren necessàries, i també inferiors a les que seran efectuades en altres llocs de l'estat. La polèmica és inevitable. En primer lloc perquè el pla d'inversions no s'havia fet públic abans i només ha estat conegut una vegada s'ha tancat l'operació d'intercanvi d'accions amb l'empresa ARBED. Ràpidament s'han creat les suspicàcies. Per què no s'havia donat a conèixer abans? Per què no han estat consultades les forces econòmiques valencianes, especialment els treballadors afectats?

Els records de la reconversió salvatge dels anys vuitanta han tornat amb força. En aquell moment, el poble de Sagunt es va trobar indefens davant d'unes decisions que venien de molt lluny i orfe de defensors institucionals, car el govern de la Generalitat, en aquells moments en mans del partit socialista, no va tenir una decidida actitud de defensa dels llocs de treball. Ara, tot i que les promeses de mantenir les inversions es mantenen, la desconfiança ja ha fet presa en la població. Després d'alguns anys de resultats adversos (vegeu article interior), les

dues empreses comencen a donar un bon rendiment econòmic i han assolit unes sòlides quotes de mercat. Però tots els implicats, patronal i sindicats, saben que en un món on la tecnologia es renova a una velocitat il·limitada, cal mantenir els resultats cada moment i no és possible fer cap concessió a la satisfacció o a la competència. Per això la por ha tornat al Port de Sagunt. Perquè, com els passava abans, els treballadors no tenen un suport institucional ferm en què recolzar-se. A desgrat de les bones paraules dels partits polítics a les Corts valencianes, és ben cert que el govern de la Generalitat no ha participat en les converses d'intercanvi d'accions, ni tan sols ha mostrat interès a fer-ho per saber com es dissenya el futur d'un punt tan important com Sagunt i la seua comarca.

Una altra vegada, les línies que dirigeixen el futur de la indústria saguntina es tracen molt lluny i les possibilitats d'intervenir es fan més escasses. Potser és allò de la inevitable globalització, però la realitat concreta és que els poder públics valencians han perdut l'oportunitat, una vegada més, de tenir un mínim control sobre el futur d'una indústria tan estratègicament important com la de Sagunt. El go-

vern espanyol, per la seua banda, ha fet el mateix i no ha dubtat a anunciar una futura privatització. Més difícil encara, doncs, controlar l'evolució de l'empresa. Quins seran els interessos productius d'ARBED? El Port de Sagunt entra en els seus plans d'expansió, o, pel contrari, representa un obstacle per a operacions futures?

La resposta, lamentablement, només es podrà saber en el moment que l'empresa comence a prendre decisions. Els treballadors ho saben, i per això continuen organitzats i alerta, a l'espera de futurs moviments. És ben trist, però, que en l'espera tensa no hi haja un govern al seu costat. Saben que estan, com gairebé sempre, molt a soles. ■

“Quins seran els interessos productius d'ARBED? El Port de Sagunt entra en els seus plans d'expansió, o, pel contrari, representa un obstacle per a operacions futures?”